

ZRESETUJ ME

MICHAL SIROTEK

GOLDEN DOG
2023

ZRESETUJ MĚ

Text © Michal Sirotek, 2023

Ilustrace obálky © Michal Sirotek, 2023

Redakce: Nelly Černožorská

Korektury: Barbora Vaňková

Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2023

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-28-4 (PDF)

ISBN 978-80-88635-29-1 (EPUB)

ISBN 978-80-88635-30-7 (MOBI)

PROLOG

Probudila se do černočerné temnoty. Myšlenky zmatené, tělo otupené, hlava třešticí příšernou bolestí. Kolem vládlo zlověstné ticho, v němž, vyjma svého dechu, neslyšela vůbec nic. Přemohla vyčerpání, zvedla se a natáhla před sebe rozechvělou ruku. Prsty nahmaty něco rovného a měkkého. Byla to stěna, kterou pokrývala vrstva elastického materiálu. Přejížděla dlaní po povrchu, dokud neobjevila v jednom místě svislé rýhy. Napovídaly, že jde o výřez kolem dveří. Když je prozkoumala, zjistila, že nemají žádnou kliku, zámek ani sebemenší škvírku, kterou by šlo vidět ven. Odhadovala, že se nachází ve velmi malém prostoru, ne větším než pár metrů čtverečních. Do myšlenek se jí vetřelo jediné slovo a veškerá hrůza, která z něj pramenila.

Únos.

Tobhle přece nemůže být pravda... Prostě nemůže!

Jenže byla.

Do této chvíle se bála vydat hlásku, ale v rostoucím nepokoji se přiměla k činu. Nejprve zavolala tíše, pak mnohem hlasitěji. Žádná odezva. Začala do měkkých dveří bušit pěstmi a ječet z plných plic, ale její snaha nikam nevedla.

Srdce se jí v rozrušení bolestivě sevřelo. Prudký nával horka, nepravidelný dech, silný třes těla. *Klid, holka. Musíš se uklidnit...* mluvila k sobě se zaťatými pěstmi. Poznala, že jde o příznaky panického záchvatu. Přiměla se k několika hlubokým nádechům, dokud se rozvířené emoce nezačaly mírnit. Chvění těla pomalu odcházelo.

Když se konečně vzpamatovala, zvolila racionálnější taktiku. Začala únosům navrhopvat možnosti propuštění a slibovat peníze. Nemělo to žádný výsledek. Nakonec to vzdala a schoulila se do jednoho z rohů. V ústech měla vyprahlo a plný měchýř ji tlačil. Účinky drog jí bránily v přemýšlení, ale zvolna se k ní vracely útržky předchozích událostí.

Podzemní garáž. Její auto. Byla na nákupu a chtěla jet domů. Volala Jakobovi, aby mu řekla, že se zdrží. Nebo ne? *Možná jsem to už nestihla.* Nedokázala si vzpomenout. Vybavila si však pach kožené rukavice, která jí pevně zakryla ústa. *Zaskočil mě a vrazil mi jehlu do krku.* Bezděčně se dotkla místa vpichu. Musela okamžitě ztratit vědomí, protože na nic dalšího si nevzpomínala.

Nutkání močit ji přimělo k pohybu. Po čtyřech se doplazila ke dveřím a opět na ně začala bušit. Strach v ní pod tíhou potřeby povolil a přetavil se v hněv. Nadávala, vyhrožovala a ječela tak usilovně, až se její křik změnil v hysterický výskot. Ztišila se teprve, když zcela ochraptěla. Nakonec se přinutila k poníženému vyprázdnění v jednom z rohů. Marně přitom polykala vzlyky.

Než jí vyčerpání přineslo spánek, trvalo to nekonečně dlouho. Zdálo se jí o tom, že se propadá do chladné černé jámy beze dna, z níž není úniku...

* * *

Když se probudila, cítila se oblouzená. Chtělo se jí zvracet a bolela jí hlava. Hned na to jí oslnilo ostré světlo. Uvědomila si, že vidí jen na pravé oko. Druhé zakrýval obvaz. Seděla na židli a ruce i nohy měla spoutané. V pohybu hlavou jí bránil řemen na čele. Zkoušela se pohnout, ale pouta držela pevně.

Z činnosti ji vyrušil kovový zvuk, který přišel zepředu. Zněl, jako když někdo odloží ruční nářadí. Uvědomila si, že už není zavřená ve vězení. Zkusila zaostřit. Viděla světlo lampy na stole se zářícími monitory a záda muže, který něco klepal do klávesnice.

Pokusila se z okolí zachytit víc.

Obrysy místnosti se pomalu formovaly do jasných tvarů: hranatý šedý beton bez oken, radiátory a vodovodní trubky u stropu. Vypadalo to jako nějaký sklep, ale mnohem prostornější než její polstrovaná cela.

Musím se nějak osvobodit! Znovu pohnula rukama a pouta se jí bolestivě zařízla do kůže. Cítila se tak bezmocně, že jí mimoděk ze rtů uniklo vzlyknutí.

Klávesnice se odmlčela.

Když se k ní cizinec otočil, světlo lampy jí donutilo přivřít zrak. Mžourala na jeho tvář, ale neviděla z ní prakticky nic. S bušícím srdcem otevřela vyprahlá ústa.

„Kdo jste? Co ode mě chcete?“

Cizinec vstal a vykročil blíž. Najednou ucítla jeho prsty na tváři. Chtěla ucuknout, ale nemohla. Když jí palcem setřel slzu, zamrazilo ji.

„Prosím...“ vydechla. „Můj manžel vám zaplatí. Máme peníze. Určitě se můžeme nějak domluvit–“

„Mě nezajímají peníze,“ přerušil ji. Jeho hlas zněl překvapivě mírně.

„Proč jsem tady? Co se mnou zamýšlíte? O co vám, sakra, jde?!“

Chvíli na ni zíral bez odpovědi, pak přešel zpět ke stolu. Chytil lampičku a stočil světlo na předmět, který stál vedle klávesnice.

Uviděla nevelkou nádobu válcového tvaru, kterou plnila stříbřitá kapalina. V tekutině bylo něco umístěno. Bylo to malé a kulaté.

To ne... TO PŘECE NENÍ MOŽNÉ!

Bolest v zápěstích od pout byla tím posledním, nač v ten moment hrůzy pomyslela. Divoce se zazmítala a křikem si rvala hlasivky.

Nikdo kromě cizince ji ale neslyšel.

ČÁST PRVNÍ

1

Sandra neklidně ležela v posteli a zírala do šera ložnice. Vnímala Martinovo tiché oddechování i paži, kterou měl položenou přes její pas. V hlavě se jí bezúčelně přelévaly myšlenky jako neposedná tekutina. Unaveně sklouzla očima na noční stolek ke krabičce s léky. Odsunula ze sebe mužovu ruku, vyklouzla zpod peřiny a opustila pokoj.

V kuchyni zapila tabletu Lexaurinu a zvýšila na displeji průhlednost oken. Do bytu prosákla záře noční Prahy. Pestrobarevně lesklé ulice mrakodrapů, neonový kolorit urbanismu, který okázalostí a barevností zakrýval typickou tvář metropole s červenými střechami.

Hleděla na megaboardy a holografické reklamy na obloze zrcadlící se ve vodách Vltavy: Coca-Cola, China Sonipeč, AdamGen. Mezi vysokými stavbami se proplétal světelný had nadzemní dráhy a dole v ulicích stovky zářících aut.

Při čekání, až začne tableta působit, stočila pohled na stěnu s fotkami. Zahleděla se na snímek, kde stála oděná v důstojnické uniformě a s diplomem v ruce. Studium kriminologie, psychologie a práva. Absolvováno na výbornou. Vytoužená cesta na kriminální oddělení v Centru nebyla snadná, ale tátova vojenská výchova se v ní zkrátka nezapřela.

Hnědé oči sjely k fotce z nedávné doby. Člověk by jí tam hádal třicet a pravděpodobně by se domníval, že uhlově černé vlasy pod ramena má obarvené. Sandřin oválný obličej charakterizovala krátká brada, vysedlé líce a plné rty. Genetický dar krásy jí záviděla nejedna žena, ale strhanou tvář a tmavé kruhy pod očima už tolik ne.

Když vypila poslední doušek vody, ozval se jí v uchu jemný tón interlinku.

Hovor zvedla bez pozdravu. „Co se děje?“

„Promiň, že ti volám uprostřed noci,“ ozvala se Irina Nowiková, „ale dostali jsme echo o mordě na Smíchově. Šéf říká, ať zavolám tobě.“

„Vážně? A kde se fláká?“

„Marodí. Mohla bys tam zajet?“

Sandra unaveně zamručela.

„Taky bych raději ležela v posteli,“ řekla Irina.

„I když ti tam chybí chlap?“

„Právě proto,“ zasmála se.

„Víme, o koho jde?“

„Ještě ne.“

„Mám si nechat přistavit auto?“

„Nemusíš, Rajnoch už je na cestě k tobě.“

Jakmile hovor ukončily, Sandra si natáhla džíny, které se válely na zemi, a oblékla si košili. Při zapínání knoflíků ji napadlo probudit Martina. Nechtěla ho nechávat u sebe doma, když tu nebude, ale vzbudit ho v půl páté ráno jí připadalo nepatřičné. Nazula si kozačky a hodila na sebe černou bundu. Pak mu nechala digitální vzkaz na dveřích lednice.

Musela jsem do práce. Dveře se po tvém odchodu samy zamknou. Měj se bezky.

Zarazila se nad poslední větou, protože ji napsala automaticky. Na čele se jí vykrojily vrásky. Kousla se do rtu a chvíli přemýšlela. Nakonec větu smazala. Možná je tak trochu mrcha, ale raději to utnout dřív, než si to ten kluk vezme osobně.

* * *

Když nastoupila do auta, z repráků třeštila metalová skladba.

„Můžeš ten bordel vypnout?“

„Nejlepší recept na probuzení,“ odpověděl Patrik Rajnoch.

„Tak to, prosím, aspoň ztlum.“

Kolega snížil agresivní randál na přijatelnější úroveň.

„Co že sis vytáhla Černýho Petra?“

„Šéf si asi vzpomněl, že jsem minulý týden opomněla jeho přednášku o adekvátní kooperaci naší sekce a mordparty.“

Rajnoch se pobaveně usmál. Vnuklo jí to vzpomínku na jejich první setkání.

Když nastoupila na kriminálku, stal se jejím mentorem. Zkušený padesátník s řadou úspěšně vyřešených případů, ale současně horká hlava. Byl známý příchylností k alkoholu a sklonem k netrpělivosti, ale jen tenouká čára jej dělila od neméně výrazných rysů, houževnatosti a zdravé asertivity.

Zapnuli policejní světla a řízení auta převzal počítač. Vyrazil s nimi na frekventovanou silnici k nadzemní infrastruktuře. Vedla je nad pražskými střechami k místu činu.

„Šéf ti prý nařídil další docházku k psychologovi,“ prolomil Rajnoch ticho.

Ucítila, jak se jí svírá hrdlo, ale nedala to znát. „Jak to víš?“

Pokrčil rameny.

„Někdo moc žvaní,“ utrousila.

„Hele, většina lidí i mimo erko ví, že jsi jednala správně. Nejsi v tom sama.“

Potáhl z e-cigarety a vyfoukl kouř před sebe, kde se na čelním skle tvořily lesklé čočky.

„Jde jen o to, aby ses postavila na nohy. To je celý.“

„Nevšimla jsem si, že bych stála na hlavě,“ pronesla ostře.

„Jsou to už čtyři měsíce, Sandro. Nejsem jedinej, kdo tvrdí, že se straníš. Občas bys s námi měla zajít na pivo. Pokecat a trochu vypustit. Pomohlo by ti to.“

Když nic neřekla, využil toho k přednesu dalšího moudra.

„Dobře víš, že tahle práce není pro sólo hráče. Ty nemá rád nikdo.“

„To ani žvanily.“

Nelibě se odvrátil a silně si potáhl.

Sandra věděla, že to myslí dobře, ale ručička její upřímnosti se poslední dobou nahnula správným směrem jen zřídkakdy. Těžko mohl chápat, čím prochází, ale bylo jí to upřímně fuk. Ve slabých chvílkách, kdy si vzpomněla, čím byla a kam má namířeno dnes, cítila mnohé, ale ze všeho nejvíc hanbu. V lepším případě jen vztek.

K policejním zábránám dorazili chvilku před pátou. Na betonu se odrážela modrá světla blikáčů. Sandra cítila, jak jí do rozpálených tváří bodají studené kapky. Nad hlavou slyšela rotory operačního hovermobilu a menších dronů monitorujících vzdušný prostor.

Poblíž stála skupina mužů v černých uniformách s trojúhelníkovým logem na pažích. Essence Shield Corp, bezpečnostní

agentura, kterou si najímaly korporátní podniky po celé Evropě. ESC měla smlouvu s vládou a převážně operovala ve vnějších sektorech Prahy.

Sandra se ohlédla ke staveništi, kam měli namířeno. Celá parcela byla obehnána plotem, na němž visely cedule: *Pozor! Pod napětím.* Na kostře budovy spatřili stavební roboty, ale teď byly všechny práce zastaveny.

„Komu to patří?“

„Konglomerát AdamGen.“

Nechali se přecíst čtečkou a mladý strážník, který vypadal, že se právě probudil, je zavedl k nákladnímu výtahu. Vyjeli do třináctého patra a přešli do západní části prostoru. Technici v bílých kombinézách tam pečlivě zajišťovali důkazy a připravovali systém pro virtuální 3D rekonstrukci místa činu.

U železných nosníků spatřili důvod dnešního brzkého budíčku.

„Do prdele...“ pronesl Rajnoch.

Tělo patřilo ženě se světlými vlasy. Visela z nosníku na černém kabelu za zápěstí levé ruky. V oslepujícím světle reflektorů se její kůže pod vlivem vlhkosti leskla jako naolejovaná. Měla na sobě boty i kalhoty, ale na těle jen podprsenku. Chodidla se nacházela ve výšce jejich očí.

Sandře zhnuseně cukly svaly na čelisti. Ne kvůli pozici těla, ale protože oběti chyběly oči.

Objevil se soudní lékař Vojtíšek, nevysoký chlapík s inteligentním pohledem.

„Vý nikdy nespícháte na místo činu?“ řekl místo pozdravu.

„Šemberová se musela nalíčit,“ štouchl do Sandry parták, ale ona na ironický šprým nereagovala.

„Co víme?“ zeptala se.

„Středoevropský fenotyp, věk zhruba čtyřicet, váha asi šedesát kilo. S trochou práce ji tam mohl dostat jeden člověk. Rigor mortis se zatím příliš nerozvinul. Zemřela přibližně před třemi hodinami. Pojdte se podívat.“

Obešli mrtvou a zahleděli se na bělostnou kůži. Oběti se přes celou páteř táhl černý nápis. Stála na něm dvě slova.

ZRESETUJ MĚ

„Nechtěl jsem zasahovat do místa nálezu, dokud to nevidíte na vlastní oči,“ upřesnil doktor, „takže jestli můžeme...“

Rajnoch přikývl. „Jasně. Sundejte ji.“

Doktor pokynul mužům v kombinézách.

Sandra si všimla, že opodál postává otlý muž s asijskými rysy. Střední věk, strohý vojenský účes a pod kabátem drahý oblek od Johna Phillipse.

„Kdo to je?“

„Kchang Ming,“ opáčil doktor. „Vedoucí ochranky ESC.“

„A proč je tady nahoře?“

„Tělo bylo objeveno na korporátním pozemku, takže na to má právo. A nejen to. Essence Shield Corp chce po ředitelství policie přístup ke všem informacím z průběhu vyšetřování.“

„To si děláj prdel?“ opáčil Rajnoch.

Doktor Vojtíšek pokrčil rameny.

Technici mrtvolu sundali a položili na zem. Sandra si dřepala a přejela tělo očima. Snažila se soustředit, ale vlivem antidepresiv se jí nepřemýšlelo nejlíp.

„Proč jste ji neidentifikovali?“

„Nemohli jsme provést oční sken, ID čip jí vyřízli a krom oblečení u sebe nic neměla,“ vysvětlil doktor. „Odeberu jí DNA, ale víc vám řeknu až po pitvě.“

Pak se odporoučel.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Rajnoch.

Sandra sáhla do kapsy pro elastickou rukavici. „Že jí ty oči nejspíš nevyndali tady.“

„To jsem nemyslel.“

Za ta léta se naučila v jeho tváři a tónu hlasu číst jako v otevřené knize. Výraz, který jí věnoval, se poslední měsíce objevoval často. *Jako by mě nepoznával...*

„Nemyslím si nic... hledám.“

„Kam se poděl tvůj instinkt?“

„Má dovolenou?“

Nekomentoval to.

Sandra si prohlédla šaty oběti. Vše drahé a značkové. *Jestli jí pachatel nepřevlékl, rozhodně nešlo o žádnou fetačku z okraje společnosti.* Otevřela mrtvole jedno víčko a prozkoumala důlek.

„Podívej na ty drobné symetrické zářezy po stranách.“

„Augmentovaný oči?“

„Kvalitní implantáty.“

„Tohle černý obchod s technologiemi nebude. Celý je to moc teatrální.“

Zamířili za Ctiborem Krejčíkem, šéfem technického týmu. Byl to holobradý pětatřicátník s nevýraznou čelistí a odstátýma ušima.

Jeho světlá pokožka ani zdaleka neprozrazovala, co se skrývá pod ní. Sítnicový displej, paměťová schránka, upgrade smyslů. Jeho modifikace byly na rozdíl od technofilů alespoň opodstatněné. Tak to brala Sandra, která kromě interlinku dodnes neprošla žádnou operací.

Krejčík na ně vycenil bílé zuby. „To je svinčík, co?“

„Svědci?“ zeptal se Rajnoch.

„Žádní.“

„A kdo ji našel?“

„Támhle ten,“ ukázal na malý stroj.

„Dron?“

„Robo-sekuriťák AdamGenu. V celém objektu jich bylo několik. Tenhle procházel patra a informoval policii.“

„Kolik je sem přístupů?“

„Jenom výtah a schody.“

„Intenzory nebo kamery?“

„Senzory ne. Kamer je v areálu několik, u vstupu a podél pozemku. Data si musíte vyžádat od tamtoho.“ Pohodil hlavou k Mingovi, který je z dálky pozoroval ostřížím zrakem.

Rajnoch se otočil k Sandře. „Jdeš?“

„Ještě to tu omrknu.“

Kolega odkráčel, zatímco si něco brbral pod vousy.

Sandru ve tváři zastudil vítr a přinutil ji přivřít oči. Zapnula si bundu až ke krku a pohlédla přes otevřené zdi na přilehlé budovy. Většina z nich byla od pohledu sešlá a neobydlená. U několika viděla jeřáby, které se tyčily proti nebi jako šibenice. Smíchov sice dělil Prahu od vnějších sektorů, ale žít tak blízko nebezpečným čtvrtím, se lidem z Centra zpravidla nechtělo.

Centrum Prahy si kolem sebe v padesátých letech postavilo masivní bariéru právě proto, aby udrželo chudší osazenstvo na okraji megapole. Ačkoli média a politici vždy dávali přednost termínu ochrana před terorismem. Architektonický kolos tvořil nepravidelný ovál kolem vnitřní zóny a obvykle se mu říkalo Přejchod. Lidé venku mu ale dali jiné jméno. Zeď. Nejkontroverznější stavba současnosti.

Ohlédla se k tělu ženy.

Pečlivě zrežírovaná scéna. Zvrácená a násilná.

„Zresetuj mě...“ zamumlala tiše. *Proč mám pocit, že už jsem to někde slyšela?*

„Říkala jsi něco?“ ozval se Ctibor.

„Neříkala.“

V té chvíli zahlédli nad střechami dron České televize.

„Hyeny jsou tady,“ poznamenal technik.

„Na tomhle si smlsnou.“ Vykročila k výtahu. Prvotní nával energie vyvolaný místem nálezu z ní vyprchal a její tělo i mozek lačnily po spánku.

„Kam jdeš?“

„Sehnat si kafe.“

„Můžu tě na něj pozvat?“

Aby jí v tomhle podělaném ránu dělal společnost? Horší definici pekla si neuměla představit.

„Někdy jindy, krasavče.“

2

Hodinky ukazovaly tři minuty po šesté ranní a zapadlou ulici kropil lehký déšť. Venku bylo devět stupňů nad nulou a v předpovědi hlásili, že zítra teplota ještě klesne.

Čchen Lun se opíral v sedačce auta a oranžový uhlík z cigarety ozařoval jeho snubní prsten. Vyfoukl kouř a zadíval se na pokrivený odraz na mokřém skle. Jün mu kdysi řekla, že má oči modré jako chrpa. Byly zvláštností jeho asijské tváře, ale obvykle je skrýval za zrcadlovkami s rudými sklíčky.

Šustění pytlíku a mlaskání kolegy ho začínalo iritovat.

„Musíš pořád něco žvejkat?“ pronesl Čchen.

Lukáš Hertl, který vedle něj chroupal oříšky, nehnul ani brvou.

„Kromě prdění do sedačky se tu stejně nedá nic dělat.“

Lukáš Hertl byl tělnatý obr s drsným akcentem. Kůži na tvářích měl zjizvenou neštovicemi, takže se podobala písku po dešti. Vedle jeho mohutného těla působil Čchen téměř drobně. Byl hubený, šlachovitý a v porovnání s evropskými kolegy nepobral moc výšky. Vlasy nosil dlouhé několik centimetrů, sčesané dozadu a po stranách vyholené. Vždycky chodil upravený. Naleštěné boty, košile, kravata a dobře padnoucí kabát v chromově zeleném odstínu. Přesto byl v jeho vzezření patrný jakýsi druh okázalé ležérnosti, jako by chtěl okolí naznačit, že rozhodně nepatří k upnutým panákům.

Chroupání Hertla najednou ustalo. Kolega se nahnul k obrazovce na palubní desce.

„Vidíš to, Čchene?“

Přikývl.

Ve stínech spatřili muže v plastovém ponču. Přeběhl deštěm k domu a na okamžik ho zalilo neonové světlo. Pak zmizel uvnitř.

Čchen rychle uhasil cigaretu a kontaktoval kolegy, kteří se skrývali ve druhém voze.

„Viděli jste ho?“

„Jo.“

Přepnuli na záznam mikrokamery, kterou instalovali nad vchod. Program porovnal obličej s databází.

„Je to Paj?“ zeptal se Hertl.

„Určitě. Čas se vyvenčit.“

Vystoupili a přeběhli podél zdi až ke vchodu. Očima pátrali mezi postranními uličkami i můstky, jestli je někdo nesleduje. Ze vzduchu je kryl levitující dron s detektorem srdečního tepu, který pronikal i za zdi domu. Kromě Paje byli v bytě další tři lidé.

Počkali na ostatní chlapy z týmu.

„Ti blbci jsou možná ozbrojení,“ upozornil je Čchen, „takže dávejte bacha.“

Vstup otevřeli DNA kartou. Vklouzli dovnitř, vyběhli do prvního patra a rozmístili se okolo dveří bytu. Čchen vytáhl a odjistil pistolí, ukazovák položený těsně vedle spouště. Uvědomil si, že už je to nějaký čas, co ji držel mimo střelnici.

Jeden z mužů beranidlem rozrazil dveře.

Vtrhli dovnitř.

„Policie! Všichni ruce nahoru!“

V chodbě povalili jednoho muže a přitiskli ho k podlaze. Pokračovali do obývacího pokoje, kde spatřili plešatého chlapa. Překvapeně zvedl ruce nad hlavu. Hertl ho hrubě strhl na zem a zpacifikoval.

V ten moment se vzadu u kuchyňské linky mihl stín.

„Stát!“ křikl Čchen.

Neznámý proklouzl druhou chodbou z místnosti a utíkal dozadu. Čchen se za ním rozběhl.

Ocitl se v potmělé chodbě, ale kyberoptika brýlí se slabšímu světlu ihned přizpůsobila. Spatřil pootevřené dveře koupelny. Vyrázil je a namířil zbraň před sebe.

V rohu místnosti zaječela nahá dívka. Hned vedle bylo okno do vnitřního bloku, kterým se snažil prolézt potetovaný mladík. Když mu došlo, že utéct nestihne, vrhnul se k holce. Čchen měl čas vystřelit, ale neudělal to. Neviděl nůž, který měl Paj za opaskem, dokud ho nepřiložil holce ke krku.

„Stát, nebo ji podříznu!“ zaječel.

„Zahod' to!“

Paj neposlechl. Ruka s nožem se mu třásla.

Dívka něco křikla čínsky.

„Zahod' ten nůž, siao-c'!“ zopakoval Čchen.

To už se do místnosti nahrnul Hertl a další policista.

„Odhoď zbraň, nebo budeme střílet!“

Mladík se v panice rozhlédl po místnosti a začal s dívkou couvat k oknu. Ostří bylo příliš blízko jejímu hrdlu.

Čchen věděl o toxicích jednu podstatnou věc. Byli nevyzpytatelní.

„Poslední varování! Zahod' ten nůž!“

Paj dívku odstrčil a vrhnul se k oknu.

Čchen skočil vpřed a popadl ho ze zadu za tričko. Látká ve švech zapraskala. Agresor se ohnal. Nůž minul detektivovo břicho jen o milimetry. Při druhém výpadu mu obratným pohybem chytil ruku a udeřil ho pažbou pistole do zápěstí. Nůž cinknul o kachličky. Když policista mladíka surově srazil na zem, rána mu vyrazila dech a už se nezmohl na žádný odpor.

3

Sandra seděla po boku svých kolegů v zasedací místnosti a čekala na zahájení schůze. Sešlo se tu celé oddělení R včetně šéfa Vladimíra Štrompfa. Člověk by čekal od někoho v jeho postavení jistou drsnost, ale Štrompf působil jako manažer ve vysoké funkci. Upoutával pozornost uhlazeným vzhledem a drahým šatníkem, nechybělo mu však velitelské chování.

Prý marodí, vzpomněla si, co jí ráno řekla Irina. Prdlajs marodí, akorát se mu nechtělo vylézat z postele.

„Jste napojeni na databázi?“ pronesl na úvod Štrompf.

Z místnosti se ozval mručivý souhlas. Šéf kývl na Rajnocha, aby začal.

Urostlý policista zapnul holoprojektor. Objevila se tvář zavražděné ženy. Tady ale byla ještě naživu a usmívala se. Atraktivní blondýna s jasně modrýma očima.

„Oběť už máme ztotožněnou. Adéla Marková. Třicet osm let. Češka. Vdaná, bezdětná. Nahlášena jako pohřešovaná od úterý.“

„Kdo ji nahlásil?“

„Její manžel. Marková byla propagátorka výrobců kybernetických modifikací ve společnosti AdamGen.“

„Pracovala pro ně?“

„Ředitelka marketingového oddělení. Mnoho společenských vazeb ve vysokých kruzích korporátu. Velká ryba.“

„Do prdele,“ okomentovala to výstižně Irina Nowiková.

Kromě Sandry šlo o jedinou ženu v místnosti. Byla útlá a menší než průměrné postavy. Vlasy měla krátké a obarvené na blond. Kdyby ji člověk neznal, mohl by se domnívat, že sem zabloudila omylem, ale šlo o excelentní analytičku.

Když Rajnoch klepnul do klávesnice, osazenstvu se naskytl pohled na hranaté logo ve zlaté a černé barvě. Pod ním stál slogan: Tvoříme vaše lepší já.

„AdamGen. Výrobci augmentací. Svalové posilovače, bionické protézy, neurální čipy a podobně. Zastávají politiku dostupného transhumanismu pro střední třídu. V Čechách operují od čtyřicátých let. Marková se v úterý odpoledne setkala s jednou kamarádkou. Poseděla s ní asi hodinku v restauraci a pak odjela autem. Od té chvíle ji už nikdo neviděl.“

„Typ a barva vozu?“

„Červený BMW, ale je to Chameleon MG – modifikovatelná karoserie a holografickéj povrch. Nastavitelná barva i matnost. V Praze jich je registrovaných několik tisíc. Kluci z BSMP ho nenašli. Nemůžeme ho ani na dálku vypnout.“

„Každý auto přece vysílá signál nonstop,“ ozval se Fahim Taleeb, tmavovlasý třicátník. „Pokud nemá bezpečnostní síť města odezvu, okamžitě to nahlásí.“

„Pachatelé museli signál zaměnit za kódování jiného vozu,“ odpověděla Nowiková. „Běžná praxe i u moderních značek.“

„Takže musíme sledovat kamerový systém města? Sám si říkal, že je to typ Chameleon.“

Rajnoch odevzdaně pokrčil rameny.

„A manžel?“

„Vizážista. Bez trestního záznamu. Na podezřelého zatím nevypadá.“

„Dvě manželství z tebe dělají experta?“ rýpl si Taleeb.

„Polib si.“

Několik lidí se nad jejich hašteřením poušmálo.

Sandra si vzpomněla na svůj první den na oddělení, když ještě jako stážistka spolupracovala na případu vraždy jednoho právníka. Ani tenkrát si kolegové neodpustili humorné poznámky. Nedokázala to tehdy pochopit, ale brzy jí došlo, že nic jiného dělat nemůžou. Distancovali se, udržovali si odstup. Kdyby toho nebyli

schopní, nemohli by tu teď sedět. V tomhle směru si připadala jako černá ovce, protože se citově angažovala vždycky. To byl její motor, její nejsilnější zbraň – a také největší slabost.

„Pro nápis na těle pachatel použil obyčejnej lihovej fix. Dá se sehnat všude. Text jsme poslali na grafologii, ale prý si od toho nemáme moc slibovat.“

„Co technická expertiza?“ ozval se Štrompf.

„Z kamer ani dronů zatím nemáme nic.“

„Nic?“

„Technici se domnívají, že mohlo dojít k hacknutí celého hlídačského systému. Víc snad budeme vědět později.“

„To je tak snadné hacknout korporátní zabezpečení?“ ozval se Dušan Skála, klidný, metodicky pracující policista korpulentní postavy. Při svých šedesáti čtyřech letech byl nejstarším členem týmu.

„Vůbec ne,“ opáčila Nowiková. „Šifrování je precizní. Několik bezpečnostních zámků čtvrté úrovně. Něco takového nelze udělat bez speciálního vybavení. Podobnou techniku mají k dispozici jen experti a...“

„Syntáci,“ dokončil za ni větu Taleeb.

Přikývla. „Pravděpodobně někdo ze sektorů za Přechem. Mezi pouličními gangy se tam dnes potuluje kdejaká svoloč. Nájemní hackeři, zloději dat, modifikovaní žoldáci. Někteří z nich s vojenskými implantáty.“

Věčný problém černého trhu, který se navzdory pravidelným kontrolám rozrůstal ve všech sektorech jako houby po dešti. Narkomafie i bandy technoradikálů za Přechem měly příliš dlouhé prsty.

„Nemá smysl spekulovat,“ zdůraznil šéf. „Priorita jedna – najít to auto. Priorita dvě – najít místo setkání oběti a vraha. Mimo oddělení s nikým o případu nemluvte. AdamGen má významné napojení na trh. Víte, jak to v takových případech chodí.“

To bohužel víme, pomyslela si trpce Sandra.

Šéf důrazně zvýšil hlas. „Teď mě dobře poslouchejte. Tenhle případ budou mít média pod drobnohledem. Venku nechci vidět žádné zívání nebo smích. Od všech očekávám plné nasazení.“

„Jinak to přece ani neumíme,“ řekl rozšafně Rajnoch a osazenstvo se tiše zasmálo.

„Až se veřejnost dozví, že po Praze běhá psychopat, nebo mafie, která si vyřizuje účty v Centru, budeš taky vtipkovat?“

Rajnochův úsměv se nuceně vytratil.

„Koukejte si dávat majzla a platí to pro všechny. Ukažme, že si oddělení R nevysloužilo dobré jméno náhodou. S těmi hajzly si poradíme stejně jako s případem Opraváře.“

Následovalo několik vteřin ticha, při němž někteří stočili pohled k Sandře.

Nemysli na to, přikázala si a potlačila nepříjemný záchvěv v podbřišku. *Je to pryč. Uzavřené.*

„Ostatní případy se dočasně přidělí jiným oddělením,“ dodal Štrompf a pohledem na hodiny naznačil, že je schůze u konce.

Sandra zamířila do kanceláře. Brzké ráno a ona se cítila, jako by měla celý pracovní den za sebou. Ještě na chodbě ucítila tiché brnění v kapse. Interlink používala jen v komunikaci v zaměstnání, proto u sebe nosila moderní typ unifonu.

Volal Martin, ale nepřiměla se telefon zvednout. Chtěla, ale neudělala to. Zírala na displej, dokud to po chvilce vyzvánění nevzdal.

Někdo ji hrubě plácl do zad.

„Blbče...“

„Vím, že nejseš dáma,“ řekl Rajnoch pobaveně, „ale občas bys to mohla předstírat.“

„Až začneš předstírat, že nejsi idiot.“

Zareagoval smíchem. „Sbal si věci. Jedem za rodinou oběti.“

„Nemohl by sis vzít k ruce Dušana?“ požádala ho. „Potřebovala bych si nejdřív uklidit stůl.“

„Zdá se mi to, nebo se ti nechce ven?“

Semkla rty.

Patrik stáhl čelo a přistoupil o něco blíž. „Ostatní možná oblbneš, ale mě ne.“

„Co tím myslíš?“

„Na poradě jsi byla tichá jako mnich. Už zase.“

Unaveně si promnula spánky, ale neřekla nic.

„Poslouchej...“ pronesl vlídně. „Občas člověk potřebuje čas... zastavit se a... vše přehodnotit. To je v pohodě. Nakonec ale stejně budeš muset udělat první krok. Zkus to a uvidíš, že další ti už půjdou samy.“

Hlasitě si povzdechla. „Fajn... pojedou.“ Souhlasila však spíš proto, aby nemusela poslouchat další cituplné výlevy.

Usmál se a povzbudivě ji poplácal po rameni.

Čchen si prohlížel zadržené, kteří před ním seděli s pouty na rukách. Všichni byli Číňané. Dívku nechali obléknout a odvedli ji stranou. Krom odřenin nebyla zraněná.

Policisté propátrali celý byt. Našli několik sportovních tašek nacpaných *šťávou* a nastřelovací jehly. Extraz, nitrožilně podávaný psychoaktivní stimulant. Čchen vytáhl unifon a skenerem projel několik namodralých stříků v malých kapslích. Šlo o silně zředěnou dávku nevalné kvality.

Otočil se ke skupince. „Hrajete si tady na překupníky? Víte vůbec, komu tenhle rajón patří?“

„Potřebuju doktora...“ zasyčel Paj.

„Sanitka je na cestě.“

„Kurevsky to bolí!“

„Ty bys měl především držet hubu a děkovat, že jsme ti neustřelili palici,“ zavrčel Hertl.

Čchen si dřep. „Máte štěstí, že jsme vás chytili my, a ne Fej Siang. Za to, co jste si dovolili na jejím území, by vás donutila sežrat vlastní koule.“

Paj zvedl oči. „Jüe liang-tien je pryč.“

Měsíční meč. Přezdívkou ženy, která stála za drogovým syndikátem s největší distribucí narkotik ve Žluté čtvrti.

„Nikdo jen tak nenechá svoje území pitomým toxikům,“ poznamenal Hertl.

„Má teď jiný starosti.“

„Vážně? A jaký?“

Paj mlčel.

Čchen se s povzdechem zvedl. „Odvedte ty kretény.“

Když jim v doprovodu strážníků zmizeli z očí, rozhlédl se po bytě.

„Musíme zavolat techniky, aby to tady prošmejdlili.“

„Posluž si,“ odušil Hertl. „Já si jdu dát horkou sprchu a postel.“

„To jako vážně?“

„Tvůj případ, tvoje starosti.“

Čchen zadržel cosi v mateřštině.

„Stejně té hatmatilce nerozumím,“ zazubil se kolega a odkráčel.

Čchen vešel do zaneřádaného obýváku ke gauči, u kterého byla velká televize. Na stolku se tam vršily talíře se zaschlou omáčkou a po zemi se válely plechovky od piva. Přecházel po místnosti a botami rozhrnoval odpadky. Mezi bordelem si všiml vizitky.

Zaujala ho, protože v přítmí nazelenale svítila. Kartičku zdobila grafika elektronických spojů, které tvořily kočičí oči. Pod nimi stál nápis *Error. Žádná adresa*. Vytáhl unifon a projel vizitku skenem, ale neměla v sobě data. Vložil ji do kapsy a zamířil před dům.

Kouřil a rozhlížel se po ulici se zvláštním pocitem, který mu připomněl mládí. Jeho rodina žila v Čechách od přelomu tisíciletí. Čchenův otec šel proti tradici a dědovu restauraci přenechal mladším sourozencům. Chtěl se stát policistou. Dokonce si vzal Češku.

Čchen zde strávil celé dětství. Ve čtrnácti se stal členem party mladých kriminálních, která okrádala místní děti o peníze a cigára. Dobře mezi ně zapadl a výtržnictví ho upřímně bavilo. Kradli společně kola, uráželi zaparkovaným autům zrcátka a prali se s jinými gangy. Když na to výjimečně došla řeč, komentoval to jako přirozenou součást mladistvé rebelie.

Jednou se jen tak pro zábavu vloupali do bytu nějakých narkomanů a zapálili ho. Tenkrát se dostali k fetu. V hlavě se mu poprvé rozebručel varovný signál. Jenže logické argumenty ještě nikdy žádné dítě neodradily od toho, aby se zachovalo jako idiot.

Toxici, kterým zničili squat, ho vyčmuchi a dali mu pořádnou nakládačku. Čchen se nebál rvaček. Uměl rozdávat rány a taky je přijímat, ale takhle tvrdě ho předtím nikdo nezflákal. Strávil v nemocnici dva týdny a případ zhárství se dostal na policii. Čchena navštívil státní ouřada posuzující mladistvé delikventy a nechal ho vyloučit ze školy.

Máma tenkrát hodně brečela, ale táta mu řekl slova, na která nikdy nezapomněl.

„Chceš po zbytek života dostávat nakopáno... nebo být ten, co nakope druhý? Nastal čas, aby ses rozhodl.“

Otázka, na kterou byla snadná odpověď, a nakonec určila jeho budoucnost.

* * *

Na oddělení e-kriminálky se vrátil v deset hodin. Převlékl se do čisté košile, uvařil si konvičku zeleného čaje a sedl si ke stolu v open space. Pustil se do snídaně a rutinně si přitom prohlížel ranní zprávy. Dozvěděl se o početné demonstraci na náměstí Svornosti, která nesla heslo: *Svět patří lidem, ne korporátu*. Extrémisté vyvolali mezi demonstranty paniku. V průběhu nepokojů byla spálena dvacítká aut a vydrancováno několik obchodů. Dav rozehnaly dodávky se sonicými děly. Třicet lidí skončilo v nemocnici s lehkými zraněními, dva

s těžkými. Viktor Kopřiva z politického magazínu Optik akci policie komentoval slovy: „Zásah byl neopodstatněný a užitá síla nepřiměřená. Další příklad rostoucí fašizace pražské policie.“

Následovala rubrika o nálezu zavražděné ženy v Centru. Policie místo ihned uzavřela a rozjela pátrací akci. Skutek šetřili jako závažný zločin vraždy. Centrály znal Čchen dobře. Šlo o pomyslnou špici v dlouhé hierarchii kriminální policie. Zkráceně, byrokratické místo s nafintěnými panáky, kteří pobírali dvojnásobný plat a o zločinnost za Zdí se vůbec nezajímali.

Zadrnčel mu telefon. Volala Jün.

„Copak děláš?“

„To, co obvykle takhle po ránu,“ odpověděl.

„Sedíš v kanclu a koukáš do počítače?“

„Tak nějak.“

Nevěděla, že má za sebou několik náročných dnů. Ohledně práce nebýval sdílný. Ne, že by chtěl před manželkou něco tajit. Zkrátka se rozhodli, že bez ohledu na cokoli zůstane jejich domov oázou klidu. Když se poznali, Jün byla hrdá, že se z něj má stát důstojník u policie a vždy jeho úsilí podporovala. Bohužel, jako jediná z její rodiny.

Čchen nebyl za mlada žádný fešák, navíc sociálně neohrabaný a hodně přímý. Možná proto mu padla do oka. Plachá drobná osůbka, která zrovna nevynikala krásou, ale vlídností a smyslem pro humor, mu zamotala hlavu. Když otěhotněla, jejich rodiče zasedli k bojové poradě a rozhodli, že se vezmou. Popravdě, udělali by to i bez jejich vtíravého přičinění. Milovali se a věděli, že spolu chtějí strávit zbytek života.

Když se Čchen opřel, mechanismus židle zaprotestoval zaskřípěním. Po dlouhém vysedávání v autě byl poslech jejího hlasu konejšivý. Jün pochopila, že je unavený a do mluvení se mu moc nechce. Zestručnila důvod telefonátu na fakt, že musela vzít syny k doktorce kvůli alergii. Rozjívěné hlasy dvojčat byly slyšet v pozadí. Mej a Jung-li, dvě baculatá stvoření a neskuteční rošťáci. Obrátili jim život naruby, ale současně přinesli tolik nového, že se každý den v jejich přítomnosti zdál jako malý zázrak.

Zadával se z okna a živě si představil, jak před ním synové stojí v tričkách se Spidermanem, pohazují hlavami s dlouhými vlasy a zubí se. Když se smáli, dělali se jim dolíčky ve tvářích. Stále nemohl pochopit, jak čas od jejich narození uběhl. Ta dvě mrňata tak rychle vyrostla, že se mu občas nechtělo věřit, že brzo oslaví sedmé narozeniny.

„Dneska se mě Jung-li ptal, proč nemáme auto,“ pronesla manželka.

„Co jsi mu řekla?“

„Že na nové bychom neměli. A u starého je třeba dávat hodně peněz na opravy, a že je to na prd. Víš, co mi odpověděl? Že on nebude potřebovat hodně peněz, protože bude opravář.“

Čchen se zasmál. „Kluk už ví, že řemeslo je nad zlato.“

„Po tobě to nemá,“ rýpla si. „Tak já budu končit, užij si dnešek.“
To si teda užiju, pomyslel si trpce.

Když zavěsil, dopil zbytek čaje a vyvolal si záznamy aktuálního případu.

Nepovolená extrakce dat majitele zastavárny jménem Vi't Linh. Pachtatel vtrhl do krámu s bouchačkou v ruce. Majitele svázal, napíchl mu implantát paměťové schránky a ukradl veškerý obsah dat. Pak utekl. Ten případ by sám o sobě nebyl ničím výjimečný, kdyby se jim podařilo sestavit identikit. Postižený nemohl útočnicka popsat, protože měl lyžařskou kuklu a tmavé brýle. Když pachatel opustil zastavárnu a vrátil se na ulici bez masky, zachytilo ho několik kamer i senzorů, jenže BSMP ho neidentifikovalo. Zkrátka se mu přes nějaký sofistikovaný software povedlo oblafnout systém.

Čchen s Hertlem provedli všechny standardní postupy. Prošli ulici vchod od vchodu, zaznamenali výpovědi, prověřili a-taxíky, rikši i MHD. Pár svědků popsalo útočnicka jako robustního muže, ale známé firmy z databáze měly přesvědčivé alibi. Naštěstí přišli s řešením technici. Odhalili, že software, který pachatel užil, měl v sobě specifickou modifikaci z černého trhu. Právě to je přivedlo na Paje.

Čchenovi myšlenky se zatoulaly k tomu, co jim zadržený toxik pověděl.

„*Měsíční meč je pryč.*“

Fej Siang. Vrátila se mu vzpomínka na dobu, kdy tu chladnokrevnou ženu potkal poprvé. Bylo to ještě, než se jim s Jün narodily děti. Doba, kdy necítil tolik závazků a neštítel se levot, aby si přilepšil. Ten čas byl dávno pryč, ale jeho stín nehodlal Čchena ani po letech pustit.

„Hej, Čchene!“ ozvalo se za ním.

Když se otočil na židli, spatřil Hertla.

„Máme Paje připraveného ve výslechovce. Jdeme na to?“

Zvedl se a protáhl si záda. „Jasně.“

Cestu k bydlíšti Jakuba Marka lemovaly stromy tyčící se do absurdních výšek s hustě rozloženými korunami. Za večerních hodin zářily barevným svitem a nořily ulice do kouzelné atmosféry.

„V týhle snobský čtvrti by nebylo špatný bydlet,“ poznamenal Rajnoch, když procházeli kolem malebně zařízené kavárny, kde hosty obsluhovali roboti.

Sandra na to neřekla nic. Měla ráda luxus a dobře si uvědomovala, že pochází z bohatších poměrů než většina jejích kolegů. V linii Šemberů to byl samý inženýr, právník, nebo profesionální voják. Její rodina patřila k ortodoxním katolíkům, kteří v post-křesťanské Evropě patřili do propadliště dějin. Rodičům Sandry na tom nezáleželo. Nechali ji pokřtít, jako malá prošla všemi iniciačními svátostmi, každou neděli chodila na mše a jednou za měsíc ke zpovědi.

Sandřin otec byl praktický muž a veterán v hodnosti plukovníka. V mládí se zúčastnil několika misí v Iránu při svržení tamního režimu. Křestní jméno Sandra si prosadila její máma, žena, která svému muži obvykle dávala ve všem za pravdu. Oproti tátovi žila ve svém vlastním světě. Neustále se potácela mezi euforií a depresí a často byla zaměstnána jen sama sebou. Chod úspěšné právnické firmy, kterou vlastnila, nakonec přenechala jiným. Sandra si v dospívání uvědomila, že její svět sdílet nechce a upnula se k otci.

Táta by jí nikdy nepřiznal, že chtěl raději chlapce, na to měl Sandru i její sestru příliš rád, ale cítila to, kdykoli spolu něco podnikali – při tréninku juda a kickboxu nebo na střelnici, kde se naučila správně držet zbraň dřív, než uměla číst. Líbilo se jí to. Vždy měla ráda věci, které dělali spíš kluci. Její sestra Julie byla jiná, jemnější a nesvázaná pravidly.

Vzhledem si byly se sestrou nápadně podobné, ale jejich povahy nemohly být odlišnější. Ségře se vše dařilo a školou by proplula jako nic, kdyby jí na tom záleželo. Nosila vyzývavé oblečení, milovala večírky a pořád někde lítala. Sandra byla odjakživa introvertní a povahou chladnější, Julie zase přátelská a otevřená. V čem vynikala jedna, neměla ta druhá a naopak. Sandře to vždycky připadalo nesmírně zvláštní.

Dveře jim otevřela elegantní žena ve tmavé blůzce a vínové sukni. Měla hladké růžové mikádo s delší ofinou. Sandra ji znala z médií. Diana Marková. Vdova a zároveň proslulá majitelka společnosti

Impress Prodecon, úspěšné firmy v oblasti estetické chirurgie. Povíдалo se, že navzdory mladistvému vzezření je mnohem starší – výsledek robotických rukou držících laserové skalpely. Ženu ze článku magazínu Forbes už nepřipomínala, ale sexappeal jí nechyběl.

Prokázali se průkazy. Sandra čekala, že kolega řekne, že vede vyšetřování a synovi položí jen několik otázek. Jde o rutinní postup a chápe, jak je to pro jejich rodinu těžké. Nakonec však zůstal u své přímočarosti, která mnohým přišla hrubá.

„Musíme mluvit s vaším synem.“

Diana se zatvářila současně ztrápeně i našťavaně. Naprosto přesně ztělesňovala představu o bohaté paničce, která pamatovala lepší časy.

„Budte diskrétní,“ odpověděla chladně. „Ta hrozná zpráva syna zdrtila.“

Vešli do výstavního bytu, kde nebylo místo pro skromnost ani pokoru. Čekali okázalost, ale rozhodně neelegantní napodobeninu art nouveau z přelomu 20. století. Nechyběla ani prostorná terasa v secesním stylu. Diana je zavedla do společenské místnosti, kde stála obří prosklená knihovna s řadou vázaných svazků. Sandra jí obdivně přejížděla očima.

Na stěnách spatřili zarámované fotografie Adély Markové. Zachycovaly ji v různých životních situacích: na motorce v poušti; pod mexickou pyramidou Teotihuacán; v beztlížném stavu vesmírného hotelu Von Braun. Vždy usměvává, perfektně upravená a v pohybu. Manžel za ní nebyl pozadu. Oba by mohli plnit stránky módních magazínů a účinkovat v reklamách na zubní pastu.

Jakub Marek byl hubený čtyřicátník s bohatou kšticí v barvě horkého karamelu. Tvář měl jemnou a ústa pěkně vykrojená. Dokonalý zevnějšek kazily jen oči, propadlé a vyčerpané.

„Komisaři Rajnoch a Šemberová,“ představil je Patrik. „Chápu, jaký šok to pro vás musel být. Potřebujeme vám položit jen pár otázek.“

Neřekl na to nic, jen mírně přikývl.

Odněkud se objevil robot. Předražený femininní android s lidskými rysy, kterého si mohli dovolit jen pracháči. Stroj se otázal, zda je může něčím pohostit. Rajnoch zašilhal po zdobené karafě s whisky, která stála v otevřeném baru. Sotva však požádal o kapku, Sandra po něm šlehla přísným pohledem.

„Jen vtipkuju,“ usmál se šibalsky.

Otráveně protočila oči.

Když se nechali usadit do čalouněných křesel, slova se ujal Rajnoch.

„Pane Marku, kdy jste se svou ženou mluvil naposledy?“

„V úterý ráno...“ hlesl. „Vždycky měla hodně nabitý program.“

„Kdy přesně?“

Hovořil tiše a se svěšenými rameny. „Kolem půl desáté. Chtěl jsem jí pozvat na oběd, ale měla už domluvenou schůzku s kamarádkou.“

„Tereza Scheibe, správně?“

Přikývl.

„Nezdála se vám v poslední době vaše žena nervózní, nebo rozrušená? Nezaznamenal jste nic neobvyklého?“

„Ne... chovala se normálně.“

„Adéla pocházela z dobré rodiny,“ vložila se do hovoru Diana. „Byla vzdělaná a společenská, ale její názory nikdy nebyly...“ hledala správné slovo.

„Populární?“ pomohla jí Sandra.

„Žijeme ve světě protikladů. Bez ohledu na ušlechtilost cílů se vždy najdou odpůrci.“

„Budme konkrétní,“ opáčila Sandra. „Adéla propagovala teze, které jsou v silné opozici s politikou zastávající práva sociálně slabších. Mohu ji citovat: *Lidé, kteří nejsou ochotni podstoupit změnu těla pro vlastní zlepšení a s tím spojené zisky zaměstnavatele, by měli změnit pracovní místo a dát příležitost flexibilnějším jedincům.* Někteří takové výroky považují nejen za diskriminaci, ale také za extremismus.“

„Populistů a zpátečnických fanatiků je v naší zemi hodně,“ řekla opovržlivě Diana. „Adéla měla bystrou mysl. Věděla, že technologie přinášejí prosperitu.“

„Ale jen vybraným lidem,“ poznamenal Rajnoch.

„Nesedíme tu snad proto, abychom se přeli o nerovnosti třídních vrstev,“ pronesla ostřeji, než by se slušelo. „Každý se musí přizpůsobit době, v níž žije. Jinak nepatří do civilizované společnosti.“

„Patří za Zeď?“ střelil Rajnoch.

Tvář Diany potměla. Stejně jako většině lidí z Centra se jí označení Zeď nezamlouvalo. Obsahovalo příliš negativní konotace.

„V každé společnosti je nutné oddělit plevel od zrna. Firmy jako AdamGen pomáhají lidem překonat fyzická omezení. To je neoddiskutovatelné.“

„Až na to, že většina zakázek je od bezpečnostních agentur,“ oponoval komisař.

Dianina ústa v té chvíli připomínala rudý řez ve tváři a byla pouhou karikaturou neškodného výrazu, který jim ukázala při setkání. Příliš se odklonili od původního tématu. Sandra to zkusila napravit.

„Měla vaše žena nějaké problémy, pane Marku? Neobdržela například výhrůžky?“

„Ano... hodně. Hlavně po živém přenosu operace na klinice AdamGenu. Podstoupila zákrok, při němž si nechala vyměnit oči za protetické zornice.“

„Měla potíže se zrakem?“

„Ne. Snažil jsem se jí to vymluvit, ale byla neoblomná.“

„Proč jste ji odrazil?“

Muž odevzdaně pokrčil rameny. „Pro operaci jsem neviděl důvod, ale ona tvrdila, že chce být příkladem pro lidi, kteří mají z kybernetiky strach. Víte, vždycky si dělala, co chtěla.“

„Ty výhrůžky... v jaké formě je obdržela?“

Manžel oběti vypadal jako hromádka neštěstí. „Někteří volali, nebo na ni pokřikovali na ulici. Dostávala také hodně mailů a hrstka přišla i poštou.“

„Dopisy?“ zvedl Rajnoch obočí. „Staromódní.“

Ale stále účinné, pomyslela si Sandra.

„Jak na ně vaše žena reagovala?“

„Většinou to ignorovala. Za ten čas byla na výhrůžky zvyklá... alespoň to tvrdila.“

Požádali je o všechny došlé dopisy. Diana pro ně nechala poslat robota.

Jakub Marek k nim zvedl oči. „Policisté, kteří nás informovali, nám nesdělili žádné podrobnosti, jak byla Adéla zabita.“

„Teprve shromažďujeme důkazy,“ odpověděla Sandra.

„Ano, ale musíte mít přece nějakou představu.“

Diana svého syna objala kolem ramen.

„Zatím vše nasvědčuje tomu, že vrah vaší ženě...“ Sandra se krátce odmlčela. „... že jí ublížil, než ji zabil.“

Muži se zachvěli ret. „Jak to myslíte?“

Zaváhala. V jeho obličejí bylo tolik zoufalství, že jí další slova nešla přes pusku. Navlhčila si rty. „Pane Marku... možná si myslíte, že vám detaily pomohou se přes to dostat, ale ujišťuju vás, že tak to vždy nefunguje.“

„O tom vy nerozhodujete.“

„Chci říct, že dokud nebudeme vědět víc—“

„Řekněte mi, co víte. Mám na to právo.“

„Byla svázána,“ ujal se slova Rajnoch. „Myslíme si, že ji ponižovali a také mučili. Zatím neznáme příčinu smrti, ale pachatel vaší manželce způsobil vážná zranění v oblasti obličeje.“

Muž si zakryl rukou ústa. „Bože můj...“

„Na místě, kde jsme objevili vaši ženu, byl nápis. Stála na něm dvě slova. *Zresetuj mě*. Říká vám to něco?“

Museli chvíli počkat, až se manžel vzpomene.

„Ne... nemám tušení, co to znamená.“

V té chvíli přišel robot a předal jim obálku s dopisy. Jakub Marek byl novými informacemi natolik zdrcený, že nemělo smysl pokračovat.

„Díky, pro tuhle chvíli to bude vše,“ řekl Rajnoch. „Policejní technici se tu později staví odebrat otisky prstů a stěr DNA. Také budeme potřebovat prohlédnout Adélin i váš počítač.“

„Vydeme vám vstříc, jak jen bude možné,“ řekla Diana místo syna, ale její hlas zněl chladně.

Když vstali, Sandra nedokázala odtrhnout oči od Markovy sklíčené tváře.

„Kdybyste chtěl... můžeme někoho poslat z krizového intervenčního týmu. Psychologa, který si s vámi promluví.“

„To nebude třeba,“ ujistila je Diana. „Postarám se o to sama.“

„Naše oběť byla korunovanej cvok,“ zhodnotil Rajnoch setkání, když byli venku.

„Chtěla jít příkladem,“ opáčila Sandra. „Technologií se netřeba obávat. Budujete svoje lepší já... však ta hesla znáš.“

„Kraviny. Člověk, kterej si nechá dobrovolně vydloubnout zdravý oči, je magor. Tečka.“

Rajnoch nebyl masňák. Jako každý na kriminálce měl voperovaný interlink. Před dvěma dekádami se stal povinnou výbavou všech detektivů. Díky tomu mohli operativci vzájemně komunikovat na zabezpečené frekvenci a připojit se na městskou síť. Jenže mikročip byl něco jiného než drastický a nezvratný zásah do organismu.

Jako každá nová technologie byly implantáty některými pranýřovány jako hrozba společnosti. Od třicátých let nabízely augmentační komplexy přímé propojení se sítí. Ovládání technologií skrze gesta a později pouhou myšlenkou.

Navyšování fyzických i psychických možností, pomoc zraněným po nehodách, napravování genetických rozmarů přírody

a určování směru budoucnosti. Odpůrci tvrdili, že kybernetika odlidšťuje a vede k sociální degeneraci, že si lidé příliš zahrávají s evolucí. Obhájci odpovídali, že opozice nemá pro svá tvrzení relevantní důkazy. Některé kultury a náboženské církve považovaly transhumanismus za zločin či perverzi. Jiné za správnou cestu budoucnosti.

Pro Sandru šlo o dvousočnou zbraň. Neposedne vás ďábel, nepřijdete o své lidství, ale vaše vnímání se skutečně změní. Jestli k dobrému, nebo špatnému, to záleželo na konkrétní osobě. Počet lidí s technoobsesí neustále stoupal a někteří extremisté měli ve svých tělech víc syntetiky než masa a kostí. Novodobý trend vyvolal na sociální i politické scéně diskuze o určení „zdravé hranice“.

Řada lidí argumentovala, že každý člověk má právo nakládat se svým tělem dle libosti. Sandra by souhlasila, kdyby se u některých jedinců od určitého bodu vylepšení nezačaly objevovat defekty na mozku. Duševní vady, dezintegrace osobnosti a porušení kontaktu s realitou.

„Držel ses před tou ženskou zdatně,“ řekla.

„Co tím myslíš?“ nechápal Patrik.

„Část rodiny máš za Přechodem. Myslela jsem, že na ni vyjedeš.“

Parťák se zastavil. „Bereš ještě ty léky?“

Zaskočeně ztuhla. „Proč se ptáš?“

„Proč jsi Markovi neodpověděla hned, když se tě ptal na smrt své ženy?“

„Nebyl na to připravený.“

„O tom ty ale nerozhoduješ.“

Místo odpovědi se zadívala stranou.

Nespouštěl z ní oči. „V mluvení s lidmi o jejich mrtvých příbuzných jsi bývala dobrá.“

„Omlouvám se, jasný?“

„Nechci tvou omluvu. Chci, aby ses soustředila.“

Naštvaně si založila ruce na hrudi.

Patrikův hlas zpřísněl. „Tahle práce se nedá dělat jen napůl. Bud' tomu dáš všechno, nebo—“

„Co?“ přerušila ho ostře.

„Potřebuju vědět, že se na tebe můžu spolehnout. Rozumíš?“

Jejich hovor přerušilo pípnutí Rajnochova interlinku.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Dokončili pitvu. Nasedej.“

V autě Sandra pohlédla na tlustou obálku s výhružnými dopisy.

„Na první odhad to vypadá na někoho, kdo nepatří mezi zastánce lidských vylepšení.“

„Marková dělala pro společnost, která má dopad na hafo odvětví,“ odpověděl Rajnoch. „Možná zkřížila cestu organizovanému zločinu... ať už o tom věděla, nebo ne.“

Na prvním papíře z vystríhaných písmenek stál agresivní vzkaz. Obsah dalších dopisů se nesl v podobném duchu – barvitě čtení se spoustou urážek.

Nechala si na panelu auta vyjet interaktivní fotky z místa činu. Přejížděla očima jednu za druhou. Rotovala prostorem a natáčela pověšenou oběť z různých úhlů.

„Umístění těla,“ pronesla po chvíli.

„Cože?“

„Dali si s tím práci a hodně riskovali. Něco takového přece neu-děláš jen tak. Vyžaduje to sakra velkou motivaci.“

„Jestli chtěli vyslat vzkaz AdamGenu, rozhodně se jim to podařilo.“

Auto vyrazilo po silnici. Sandra seděla se spoustou ohavných slov v klíně a soustředěně je přejížděla očima.

Bůh nebude tvoje kacířství tolerovat, děvko. Chcípneš první! Až se na tobě vystřídá dost chlapů, tvoje mrtvola skončí jako žrádlo pro psy!

Obrátila pohled ven. Vracely se k ní staré vzpomínky a bylo marné se jim bránit.

Čtyři měsíce zpět.

Případ Opravář.

Všichni jí tenkrát dávali rady, snažili se pomoci, ale k čemu to, když neznali celou pravdu? Neřekla ji nikomu, kolegům, psychologovi ani rodině. Nestála o soucit, nehledala podporu. Svým rozhodnutím někoho připravila o život. Jak by jí mohli pomoci lidé, kteří tu zkušenost sami neprožili?

Během výcviku jim instruktoři opakovali, že na podobný zážitek se nelze zcela připravit. Zabít jinou lidskou bytost je těžké. Mnozí to nesvedou ani v bezprostředním ohrožení života.

„Ten incident, komisařko... něco tak násilného může mít dopad na psychický stav.“

V tom měli pravdu.

Občas se přistihla, že pláče. Soužily ji zlé sny, nechuť k jídlu a návaly nevolnosti. Dlouho o tom nemluvila a snažila se to přetrpět v tichosti. Nakonec si zažádala o dovolenou a podpůrný program. Brala léky, které pomohly.

Čtyři měsíce.

S odstupem času jí připadalo, jako by vše prožila z dálky. Jako by se opila a dívala na video z nepříjemné etapy vlastního života. Podstatné však bylo, že už znala odpověď na otázku, kterou si dříve kladla velmi dlouho.

Ano... dokáže zabít.

6

Seděli ve výslechové místnosti prosvětlené bledým světlem zářivek. Zatčený opíral předloktí se želízky o desku stolu. Lukáš Hertl stál v rohu místnosti, v uchu sluchátko s překladačem do čínštiny.

Paj Siao-pching měl dvacet šest let a české občanství. Studoval na ČVUT obor softwarové inženýrství, ale školu nedokončil. Kromě drog upravoval a pašoval ilegální technické implantáty.

„Vyjasněme to, Paji,“ řekl Čchen přímo. „Tvoje drogový kšefty nás nezajímaj. O tom si s tebou pokecaj naši kolegové. Tady seš kvůli tomuhle.“ Důrazně poklepal na dotykový stůl s datovými údaji a svižným pohybem je poslal před Paje.

Mladík neochotně sklopil oči. „Co to má bejt?“

„Ve vaší branži se tomu říká shadow, ne? Šikovnej upgrade. Člověk díky němu na čas zmizí ze systému. Obejde všechny kontroly BSMP. Senzory a kamery ho identifikujou jako někoho jinýho. Víme, že je ten software z černého trhu, a víme taky, že jsi ho modifikoval na pražskou síť.“

„Pitomost.“

Hertlovi podrážděně zacukal koutek. *Důvod, proč nikdy nedosáhne jako detektiv vyšší hodnosti, pomyslel si Čchen. A proč tak mizerně hraje poker.*

„Komu jsi to prodal, Paji?“

„Máte špatnýho člověka.“

„Nemůžu ti upřít vynalézavost. Jsi šikula... ale opatrnost ti moc neříká. Máme víc než tři lidi, kteří nám potvrdili, že ta modifikace je tvoje práce. Zkrátka za sebou neumíš zamést stopy.“

„Měli byste si ty svoje práskače vybírat líp.“

Čchen rozčileně praštil dlaní do stolu. „Poslouchej, ty sráči! Tenhle software není žádná hračka. Pět let bez odvolání. K tomu můžeme přičíst tu hovadinu, co jsi provedl při zatčení. V pondělí už budeš kouřit péra na Pankráci.“

„Tohle mi nepřišijete.“

„Na slušného obhájce nemáš prachy,“ opáčil Čchen. „Víš, jak to chodí. Pomůžeme si navzájem. Dej nám něco užitečného.“

„Přisahám, že nic nevím!“

„Na přísahy ti seru, tohle je obchod! Musíš nám něco prodat. Kdo byl tvůj zákazník?“

Mladík ztrápeně semknul rty. Chvilí trvalo, než se vymáčkl.

„Plug... tak si říkal.“

„Tvůj kámoš?“

„Měli jsme jen byznys.“

„Popiš ho.“

„Velkej chlap. Asi čtyřicet, krátký světlý vlasy a kupa podělanejch áček v těle.“

„A dál?“

„Mluvil čínsky, ale měl divnej přízvuk. Možná Rus.“

„Ty augmentace... jakýho byly typu?“

„Svalový posilovače, digitální rohovky, interface na spánku. Měl těch sraček v sobě hromadu. Ale všechno levný, dělaný na ulici.“

„Kdy u tebe byl?“

„Před dvěma dny.“

„Jak to vaše rande proběhlo?“

„Normálně nedělám kšefty s kreténama, co neznám. Řekl jsem mu, ať si dá vodchod, ale nenechal se odbýt a vypadal fakt nervózně. Věděl jsem, že bude dělat problémy.“

„To ses ho bál?“

„Jo, kurva, bál jsem se!“ zvýšil hlas. „Když mi na dveře klepe námezdní synták, poznám to. Na tyhle baterky si člověk musí dávat bacha!“

„Pokračuj,“ zmírnil Čchen tón.

„Když jsem ho chtěl vyrazit, nacpal se mi do bytu. Nakonec jsme se dohodli, jinak bych se ho nezbavil. Vážně magor. Nejspíš byl i sjetej.“

„Kdo mu řekl, že má jít kvůli tomu softwaru za tebou?“

„Nemám tucha. Nikdy předtím jsem ho u nás neviděl.“

Hertl vytáhl párátko z pusu a zlomil ho mezi prsty. „Chceme jména.“

„Říkám, že nevím!“

„Stojíš na vratkém mostě,“ varoval ho Čchen.

Paj sklonil bradu a zadrmolil něco sprostého. Kriminalisté tiše přihlíželi jeho vnitřnímu zápasu.